

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Hargaša a členiek senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a JUDr. Aleny Adamcovej v právnej veci žalobcov: **1. Ing. T. S.**, bytom J.J., **2. E. S.**, bytom J.J., **3. Ing. T. S.**, bytom H.H., **4. MUDr. P. S.**, bytom H.H., *všetci zastúpení JUDr. R. B.B. advokátkou*, so sídlom Advokátskej kancelárie v T., K.K., proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy, výstavby a regionálneho rozvoja Slovenskej republiky**, so sídlom v Bratislave, Nám. Slobody 6, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č.: MVRR-2010-19452/35146-2:530/Kr zo dňa 28. júna 2010, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 S 302/10-73 zo dňa 16. februára 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 2S 302/10-73 zo dňa 16. februára 2011 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č.: MVRR-2010-19452/35146-2:530/Kr zo dňa 28. júna 2010, ako aj rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Trnave č. KSÚ-OSP-2009/00992/Pr KSÚ-OSP-2010/00151/P1 zo dňa 17. marca 2010 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Žalovaný je **p o v i n n ý** zaplatiť žalobcom náhradu trov konania v sume 853,93 EUR k rukám právnej zástupkyňi žalobcov JUDr. R. B., v lehote troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave (ďalej len ako „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) zamietol podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len ako „OSP“) žalobu, ktorou sa žalobcovia domáhali preskúmania zákonnosti v záhlaví uvedeného rozhodnutia, ktorým žalovaný zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Trnave č. KSÚ-OSP-2009/00992/Pr KSÚ-OSP-2010/00151/P1 zo dňa 17. marca 2010 (ďalej len ako „prvostupňové správne rozhodnutie“), ktorým Krajský stavebný úrad v Trnave (ďalej aj ako „krajský stavebný úrad“) na základe podnetu žalovaného zrušil právoplatné rozhodnutie Mesta Trnava, ako príslušného stavebného úradu (ďalej aj ako „stavebný úrad“) č. OSaŽP/24222-15305/08/Jč zo dňa 20. marca 2008 o umiestnení stavby „Miestna komunikácia – Cesta „B“ MOK 3 75/30“ na pozemkoch parc. č. X.X., X.X., X.X., X.X., X.X., X.X. v katastrálnom území T. pre navrhovateľov Ing. T. S. a E. S.S. obaja bytom J.J. a to z dôvodu porušenia § 3, § 19, § 32 a § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „správny poriadok“), ďalej ustanovení § 35, § 37, § 38 a § 39a zákona č. 50/1976 Zb. o územnom konaní a stavebnom poriadku (stavebný poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 50/1976 Zb.“ alebo „stavebný poriadok“) a ustanovenia § 3 Vyhlášky Ministerstva životného prostredia SR č. 453/2000 Z. z., ktorou sa vykonávajú niektoré ustanovenia stavebného zákona (ďalej len ako „vyhláška č. 453/2000 Z. z.“). O trovách konania rozhodol podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že vzhľadom na neúspech žalobcov v konaní im právo na náhradu trov konania nepriznal.

Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, odvolávajúc sa na ustanovenia § 35 ods. 1, ods. 2, § 37 ods. 1 a § 38 stavebného zákona, ďalej na § 2 ods. 3, § 3d ods. 3, ods. 4 zákona č. 135/1961 Zb. o pozemných komunikáciách (cestný zákon) v znení neskorších predpisov (ďalej len ako „zákon č. 135/1961 Zb.“ alebo „cestný zákon“) dôvodil, že z citovaných ustanovení cestného zákona vyplýva, že plánovanie, prípravu a výstavbu miestnych komunikácií zabezpečujú obce, ktoré vykonávajú ich správu a údržbu s tým, že iného vlastníka ako obec miestna komunikácia mať nemôže, doplniac zároveň, že to však neznamena, že iba obec môže byť stavebníkom miestnej komunikácie, nakoľko právne predpisy nevyklúčujú, aby bolo územné rozhodnutie i stavebné povolenie na stavbu miestnej komunikácie vydané fyzickým alebo právnickým osobám. V tejto súvislosti mal za to, že povoliť umiestnenie a realizáciu miestnej komunikácie možno len za predpokladu, že obec nestratí kontrolu nad jej prípravou a výstavbou a už v štádiu územného konania bude vopred garantovaný miestny charakter tejto komunikácie. Súladne s názorom žalovaného konštatoval, že zabezpečenie miestneho charakteru komunikácie možno iba doložením a preukázaním participácie obce na umiestňovaní miestnej komunikácie, pričom táto participácia sa nemusí nutne prejavíť v tom, že obec bude spolustavebníkom komunikácie, avšak od počiatku musí byť vyjasnené, kedy a za akých podmienok sa obec stane jej vlastníkom a správcom, aby nemohli vzniknúť prípadné pochybnosti o ďalšom osude komunikácie a aby obec mala právny nástroj na prípadné vynútenie prevzatia miestnej komunikácie do svojej správy a vlastníctva. Uviedol, že vzhľadom na to, že v prejednávanej veci bola stavba miestnej komunikácie umiestnená pre fyzické osoby (žalobcov) bez doloženia a preukázania vyššie uvedených podmienok následného

prechodu/prevodu miestnej komunikácie do správy vlastníctva mesta T., postupovali správne orgány vyhodnotením územného rozhodnutia mesta Trnava č. OŠaŽP/24222-15305/08/Jč zo dňa 20. marca 2008 v mimoodvolacom konaní za nezákonné, v súlade so zákonom. Podotkol, že preukázanie participácie obce na umiestnení stavby miestnej komunikácie je takou okolnosťou, ktorú síce stavebný zákon výslovne neustanovuje ako podmienku umiestnenia tohto druhu cestnej stavby, avšak mal za to, že ide o náležitosť vyplývajúcu z ustanovení cestného zákona. Argumentoval ďalej, že pokiaľ mesto T. v územnom pláne určilo, že komunikácie v lokalite K.K. P.P.P.P. budú miestnymi komunikáciami, musí v prípade, že nemá finančné prostriedky na realizáciu týchto cestných stavieb vo vlastnej réžii, garantovať v procese ich umiestňovania a výstavby zachovanie charakteru komunikácií ako miestnych, a to predovšetkým na základe zmlúv s individuálnymi stavebníkmi a následne musí všetkými právnymi prostriedkami zabezpečiť, že najneskôr pri kolaudácii prevezme individuálnymi stavebníkmi zhotovené komunikácie do svojej správy a vlastníctva za vopred stanovených podmienok. Uviedol, že táto povinnosť sa vzťahuje nielen pre miestnu komunikáciu umiestnenú na návrh žalobcov zrušeným územným rozhodnutím, ale aj pre komunikáciu na ulici P. M., na ktorú sa mala žalobcami navrhovaná miestna komunikácia pripojiť. Mal za to, že je neprípustné, aby komunikácia na ul. P. M., v územnom i stavebnom konaní posudzovaná a plánovaná ako miestna, bola skolaudovaná bez určenia charakteru (či ide o miestnu alebo účelovú komunikáciu) a zároveň, aby mesto rezignovalo na svoju povinnosť garantovať jej charakter ako miestnej komunikácie a zabezpečiť jej prevzatie do svojej správy a vlastníctva. Konštatoval, že týmto pasívnym či nedôsledným postupom mesto bráni plánovanému rozvoju dotknutého územia a komplikuje prepájanie a nadväzovanie povolených častí plánovanej komunikácie realizovaných súkromnými vlastníkmi nehnuteľností v danej lokalite, ako je tomu aj v prípade žalobcov.

Rešpektujúc súčasný právny stav však skonštatoval, že časť komunikácie na ul. P. M., na ktorú sa má žalobcami navrhovaná komunikácia pripojiť, nemôže mať charakter miestnej komunikácie, ako to tvrdia žalobcovia, nakoľko táto je doposiaľ vo vlastníctve fyzických osôb, nikdy nebola odovzdaná do správy a vlastníctva mesta Trnava a ako miestna komunikácia nebola ani skolaudovaná, a preto ju považoval v zmysle cestného zákona iba za účelovú komunikáciu so všetkými z toho vyplývajúcimi právnymi dôsledkami, a to napriek tomu, že tento jej charakter je v rozpore s územným plánom. Z uvedeného dôvodu mal za to, že aj otázku jej pripojenia na ďalší úsek komunikácie, ktorej umiestnenie navrhujú žalobcovia, je potrebné až do času, kým sa stane jej vlastníkom a správcom mesto Trnava, riešiť s aktuálnymi vlastníkmi tejto časti komunikácie.

K žalobcami namietanej nulite kolaudačného rozhodnutia Mesta Trnava č. OŽP-1174/3/Jč zo dňa 1. júla 2003 (ďalej aj ako „kolaudačné rozhodnutie“) na stavbu „Rodinné domy, M.M., obj. 01 – komunikácie“ uviedol, že k žiadnemu inému právoplatnému rozhodnutiu sa v tomto konaní nemôže relevantným a záväzným spôsobom vyjadriť, nakoľko ide o rozhodnutie vydané príslušným správnym orgánom v riadnom konaní a na jeho preskúmanie, či prípadnú revíziu nemá v tomto konaní právomoc.

V závere odôvodnenia venoval svoju pozornosť posúdeniu stanoviska mesta T. ako cestného správneho orgánu zo dňa 14. júna 2007 k umiestneniu žalobcami

navrhovanej miestnej komunikácie, pričom konštatoval, že z textu tohto stanoviska vyplýva, že ho mesto T. zaujalo k predloženej zjednodušenej štúdií riešenia prepojovacej komunikácie medzi ulicami M. a H., ktorá mala slúžiť ako podklad pre spracovanie dokumentácie pre územné rozhodnutie s tým, že mal za to, že obsah tohto stanoviska vzbudzuje pochybnosti, k čomu presne sa cestný správny orgán vyjadroval a či ho možno považovať za záväzné stanovisko v zmysle § 140b stavebného zákona, keďže neobsahuje náležitosti podľa § 140b ods. 2 stavebného zákona, pretože neuvádza ustanovenie osobitného predpisu, na základe ktorého uplatnil cestný správny orgán svoju pôsobnosť a absentuje v ňom aj jednoznačný údaj o tom, či týmto stanoviskom nahrádza stanovisko pre konanie nasledujúce podľa stavebného zákona majú za to, že sa jedná o predbežné stanovisko, po ktorom malo nasledovať ďalšie stanovisko k detailnému technickému riešeniu prepojovacej komunikácie. Preto skonštatoval, že správnym orgánom nemožno vytknúť, že predmetné stanovisko mesta Trnava nepovažovali za záväzné stanovisko podľa § 140b stavebného zákona k umiestneniu predmetnej cestnej stavby.

S poukazom na vyššie uvedené dospel po preskúmaní veci k záveru, že napadnuté rozhodnutie je z hľadiska vymedzenia žaloby v súlade so zákonom a keďže námietky žalobcov neodôvodňovali zrušenie napadnutého rozhodnutia, postupujúc podľa § 250j ods. 1 OSP, žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Proti rozsudku krajského súdu podali žalobcovia v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny v podobe zrušenia rozhodnutia žalovaného č. MVR-2010-19452/35146-2:530/Kr zo dňa 28. júna 2010 a vrátenia mu veci na ďalšie konanie, z dôvodu, že prvostupňový súd nesprávne vec posúdil a taktiež sa nevysporiadal so všetkými dôvodmi uvedenými v žalobe, čím im bola odňatá možnosť konať pred súdom. Dôvodili, že nesúhlasia s právnym názorom krajského súdu, že **už v štádiu územného konania sa majú preukazovať podmienky následného prechodu/prevodu vlastníctva miestnej komunikácie do správy a vlastníctva mesta** (aj keď na strane druhej mali za to, že v skutočnosti by obec nemala stratiť kontrolu nad prípravou a výstavbou ciest), odkazujúc na územné rozhodnutie mesta Trnava č. OSaŽP/24222-15305/08/Jč zo dňa 20. marca 2008, ktorým bol garantovaný miestny charakter cesty, keďže sa rozhodlo o umiestnení stavby miestnej komunikácie – cesty „B“ MOK 3,75/30 (skratka MOK znamená miestna obslužná komunikácia s krajnicou). V súvislosti s touto námietkou vytýkali krajskému súdu, že **nekonkretizoval ustanovenie cestného zákona**, z ktorého vychádzal, keď tvrdil, že cestný zákon požaduje na umiestnenie stavby preukázanie participácie obce na umiestnení stavby miestnej komunikácie. Namietali, odvolávajúc sa na článok 2 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), že stavebný zákon, cestný zákon ani iný zákon neukladá navrhovateľovi, správne orgánu rozhodujúcemu o návrhu, ani obci povinnosť už v územnom konaní vypoariadať sa s budúcim vlastníctvom cesty a mali za to, že týmto právnym nástrojom je jednak stavebné povolenie, v ktorom podľa § 66 ods. 1 stavebného zákona, **stavebný úrad zabezpečí určenými podmienkami najmä ochranu záujmov spoločnosti pri výstavbe a pri užívaní stavby** a jednak kolaudačné konanie (§ 81 ods. 1 stavebného zákona) a následne kolaudačné rozhodnutie (§ 81b stavebného zákona), ktoré sa nevydá, ak nie je zaistená bezpečnosť a ochrana zdravia ľudí a životného prostredia, ako aj riadne

užívanie stavby **na určený účel**. Odvolávajúc sa na citované ustanovenia stavebného zákona mali za to, že stavebný úrad má právo v stavebnom a kolaudačnom konaní zaistiť, že cesta sa bude užívať ako miestna komunikácia a to tým spôsobom, že stavebníkovi uloží **záväzné podmienky tak, aby cesta mohla byť prevedená do vlastníctva a správy mesta**, a preto mali za to, že stanoviť také podmienky už v štádiu územného konania nie je na mieste a to aj dôvodu, že stavebníkom cesty nemusí byť subjekt totožný s navrhovateľom v územnom konaní, keďže v zákone nie je stanovené, že navrhovateľ, ktorý žiada o vydanie územného povolenia, môže byť len investor stavby. Uviedli, že už v územnom konaní reálne ani nemôže byť vyjasnené, kedy a za akých podmienok sa stane obec vlastníkom a správcom cesty, keďže nie vždy je navrhovateľ v územnom konaní aj vlastníkom nehnuteľnosti, na ktorej sa má stavba cesty uskutočniť (čo je aj v prejednávacom prípade) a preto ani nie je možné, aby navrhovateľ v územnom konaní, prípadne stavebníci – investori mohli uzatvoriť zmluvu o budúcom prevode vlastníctva cesty, pretože s vlastníctvom miestnej komunikácie sa prevádza aj vlastníctvo k pozemku pod miestnou komunikáciou. Operovali ďalej tým, že previesť vlastnícke právo už v územnom konaní vyvlastnením nie je možné vykonať, nakoľko vyvlastnenie je podľa § 110 ods. 2 stavebného zákona možné vykonať až po právoplatnosti rozhodnutia o umiestnení stavby.

Ďalej nesúhlasili s právnym názorom krajského súdu, že časť komunikácie – ulica M. **nemôže mať charakter miestnej komunikácie** dôvodiac tým, že podľa územného plánu Mesta T. a podľa schválenej urbanistickej štúdie IBV – K.K. P.P.P.P., komunikácie, včítane ulice P. M. sú miestnymi komunikáciami a podľa Všeobecne záväzného nariadenia Mesta Trnava č. 227/2004 sú verejnoprospešnými stavbami na úseku doprava a navyše územné rozhodnutie ako aj stavebné povolenie na komunikáciu ul. P. M. bolo vydané na miestnu komunikáciu, pričom podľa kolaudačného rozhodnutia mala byť stavba protokolárne odovzdaná do 30 dní do vlastníctva a správy Mesta T., avšak investori komunikácie predmetnú cestu Mestu T. neodovzdali a Mesto T. ani nevymáhalo od stavebníkov splnenie uvedenej povinnosti. Mali za to, že len preto, že investori a realizátori stavby cesty nerešpektovali kolaudačné rozhodnutie, ulica M. **nemôže mať charakter účelovej komunikácie**, doplniac zároveň, že napriek tomu, že konanie investorov a realizátorov stavby cesty nemôže požívať právnu ochranu, prvostupňový súd nerešpektujúc územné rozhodnutie Mesta T., ani stavebné povolenie, ktoré rozhodnutia sú právoplatné a záväzné aj pre súd, im právnu ochranu poskytol zaujatím názoru, že ulica M. je účelovou komunikáciou; zároveň podotkli, že do dnešného dňa nebolo vydané rozhodnutie o zmene účelu stavby. Uviedli, že ulica M. je **jedna súvislá komunikácia** a zákon nepripúšťa, **aby časť komunikácie bola účelovou a časť miestnou**, a preto aj z toho pohľadu je právny názor krajského súdu o charaktere cesty **nesprávny**, upriamiac pozornosť na list Slovenskej stavebnej inšpekcie zo dňa 26. novembra 2009, podľa ktorej je ulica M. miestnou komunikáciou, vytykajúc prvostupňovému súdu, **že sa s týmto predloženým dôkazom nevysporiadal**. Rovnako namietali, že sa krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia **nezaoberal výhradou, ktorou poukazovali na ustanovenie § 65 ods. 2 správneho poriadku**, podľa ktorého pri zrušení alebo zmene rozhodnutia správny orgán dbá na to, aby

práva nadobudnuté dobromyseľne, boli čo najmenej dotknuté, keď na danom stave komunikácie ulice M. nenesú žiadnu vinu a žiadnu zodpovednosť za daný stav.

Rovnako namietali spôsob, **akým sa prvostupňový súd vysporiadal s ich námietkou poukazujúcou na nulitu kolaudačného rozhodnutia na komunikáciu ul. M., keď len uviedol, že na predmetné kolaudačné rozhodnutie sa nemôže hľadiť ako na nulitný právny akt a nebrať naň zreteľ, pretože ide o rozhodnutie, ktoré bolo vydané príslušným správny orgánom v riadnom konaní a na jeho preskúmanie, či prípadnú revíziu nemá v tomto konaní právomoc.** Odvolávajúci sa na ustanovenie § 77 stavebného zákona uviedli, že v zmysle tohto ustanovenia mal kolaudačné konanie vykonať špeciálny stavebný úrad a to podľa ustanovenia § 120 stavebného zákona a § 3a zákona č. 135/1961 Zb.. Uviedli, že z kolaudačného rozhodnutia OŽP-1174/3/Jč je nesporné, že toto vydal stavebný úrad a nie špeciálny stavebný úrad podľa § 3a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb., pričom v kolaudačnom rozhodnutí je jasne uvedené, že primátor Mesta T. rozhodoval podľa § 82, § 117 a § 140 stavebného zákona a § 20 vyhlášky č. 453/2000 Z. z., čo znamená, že nerozhodoval podľa § 120 stavebného zákona a § 3a ods. 3 cestného zákona. V tejto súvislosti poukázali na to, že Mestský úrad v T. vykonal opravu kolaudačného rozhodnutia tým spôsobom, že rukou bol prečiarknutý text „§ 117“ a rukou dopísaný „§ 120“ a preto mali za to, že oprava bola vykonaná nezákonne. Taktiež v súvislosti s kolaudačným rozhodnutím namietali, že bolo podpísané na základe plnej moci Ing. V. B., keď odvolávajúci sa na ustanovenie § 13b ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb. o obecnom zriadení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 369/1990 Zb.“) mali za to, že Ing. V. B. nemal právo na základe plnej moci kolaudačné rozhodnutie podpísať, nakoľko z citovaného ustanovenia vyplýva, že zástupca starostu (primátora) zastupuje starostu iba počas neprítomnosti, avšak v danom prípade zástupca primátora konal nie podľa § 13b ods. 1 zákona č. 369/1990 Zb., ale konal na základe plnej moci, pričom takéto zastupovanie pri vydávaní rozhodnutí zákon č. 369/1990 Zb. v tom čase neprípúšťal. Poukazujúc na rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4S/34/97, podľa ktorého sa **na nulitu správneho aktu prihliada z úradnej povinnosti** bez ohľadu na to, či žaloba na vady (nulitu) aktu poukázala alebo sa domáhala aj jeho zrušenia pre nezákonnosť, ktorý rozsudok bol zverejnený v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov SR, zdôraznili, že nulitu predmetného kolaudačného rozhodnutia, ku ktorej sa má prihliadať z úradnej povinnosti, vyvoláva skutočnosť, že rozhodnutie podpísal nekompetentný pracovník – zástupca primátora a to na základe plnej moci, ako aj skutočnosť, že toto rozhodnutie nevydal špeciálny stavebný úrad podľa § 3a ods. 3 zákona č. 135/1961 Zb.. V súvislosti s ničotnosťou kolaudačného rozhodnutia poukázali aj na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdi/123/2003, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „...Nulitným aktom je správny akt, vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správny orgánom, z ktorého nevznikajú žiadne právne následky, na rozdiel od aktu neplatného, pri ktorom sa uplatní prezumpcia jeho správnosti až do doby zrušenia jeho účinkov.“ Ďalej poukázali na ustanovenie § 13 ods. 5 zákona č. 369/1990 Zb. účinného ku dňu 1. júla 2003, v súlade s ktorým je starosta štatutárnym orgánom v majetkovoprávnych vzťahoch obce a v pracovnoprávných vzťahoch zamestnancov obce; **v administratívnoprávnych vzťahoch je správny**

orgánom a keďže kolaudačné rozhodnutie nebolo vydané a podpísané primátorom mesta, mali za to, že kolaudačné rozhodnutie je nulitným správnym aktom.

Nesúhlasili **d'alej s názorom prvostupňového súdu, podľa ktorého stanovisko Mesta T. ako cestného správneho orgánu zo dňa 14. júna 2007 k umiestneniu navrhovanej miestnej komunikácie postráda náležitosti podľa § 140b ods. 2 stavebného zákona a preto ho nepovažoval za záväzné stanovisko, ale len za stanovisko predbežné**, po ktorom malo nasledovať ďalšie stanovisko k detailnému technickému riešeniu prepojovacej komunikácie argumentujúc tým, že z listiny zo dňa 14. júna 2007 je jasné a zrozumiteľné, že Mesto T. zaujalo stanovisko k smerovému riešeniu prepojovacej komunikácie, pričom sa v nej zaoberá dokonca aj detailmi, keď rieši šírkové usporiadanie, rieši jazdné pruhy, krajnicu, výhybne atď.. Dôvodili, že je právne irelevantné, či prepojenie komunikácie sa riešilo k zjednodušenej štúdii, pretože právne relevantné je samotné stanovisko a nie k akému dokladu bolo predmetné stanovisko dané. Uznajúc, že v predmetnom stanovisku nie sú citované ustanovenia osobitného právneho predpisu, zároveň poukázali na ustanovenie § 65 ods. 2 správneho poriadku s tým, že uvedený nedostatok správneho konania znášať nemôžu, keďže ho nezavinili. Doplnili, že po podaní žaloby zistili, že Mesto T. listom zo dňa 7. februára 2008 požiadalo o vyjadrenie v územnom konaní dotknuté orgány, konkrétne aj cestný správny orgán, za ktorý sa vyjadrovala p. G. nasledovne: „Vzhľadom k tomu, že na komunikácii na M. ulici sú pripojenia urobené, berieme toto ako súhlas s vybudovaním pokračovania komunikácií, ktoré sú potrebné pre rozvoj územia v zmysle schválenej štúdie.“, s tým, že predmetný doklad nebol založený v spisovom materiáli konajúcich správnych orgánov a týmto dokladom, ktorý priložili k odvolaniu, preukázali, že príslušný cestný orgán nebol v územnom konaní opomenutý.

Zároveň si uplatnili náhradu trov prvostupňového konania v sume 565,97 € pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku 66 € a trov právneho zastúpenia v sume 499,97 € (za dva úkony: prevzatie veci, podanie žaloby á 177,56 € + 7,21 € paušál; účasť na vyhlásení rozsudku 44,39 € + 7,41 € paušál; náhrada za stratu času 4 polhodiny á 12,35 € = 49,40 €; cestovné osobným motorovým vozidlom Mitsubishi Lancer, EVČ: T.xx, na trase Trnava/Bratislava a opäť = 29,23 €). Ďalej si uplatnili aj trovy odvolacieho konania v sume 287,96 € za zaplatený súdny poplatok 66 € a náhradu trov právneho zastúpenia v odvolacom konaní v sume 221,96 € (jeden úkon 177,56 € + 7,41 € paušál + 36,99 € DPH).

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcov, pridržiac sa svojho vyjadrenia k žalobe zo dňa 11. novembra 2010, považujúc odvolanie žalobcov za nedôvodné, navrhol odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho

súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov je dôvodné.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Predmetom súdneho prieskumu bolo rozhodnutie č.: MVRR-2010-19452/35146-2:530/Kr zo dňa 28. júna 2010, ktorým žalovaný podľa § 59 ods. 2 správneho poriadku zamietol odvolanie žalobcov a potvrdil rozhodnutie Krajského stavebného úradu v Trnave č. KSÚ-OSP-2009/00992/Pr KSÚ-OSP-2010/00151/P1 zo dňa 17. marca 2010, ktorým krajský stavebný úrad v mimo odvolacom konaní podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku, na základe podnetu žalovaného, zrušil právoplatné rozhodnutie Mesta Trnava, ako príslušného stavebného úradu č. OSaŽP/24222-15305/08/Jč zo dňa 20. marca 2008 o umiestnení stavby „Miestna komunikácia – Cesta „B“ MOK 3,75/30“ na pozemkoch parc. č. X.X., X.X., X.X., X.X., X.X., X.X. v katastrálnom území T. (ďalej aj ako „rozhodnutie o umiestnení stavby“) pre navrhovateľov Ing. T. S. a E. S.S. obaja bytom J.J. a to z dôvodu porušenia § 3, § 19, § 32 a § 46 správneho poriadku, ďalej ustanovení § 35, § 37, § 38 a § 39a stavebného poriadku a ustanovenia § 3 vyhlášky č. 453/2000 Z. z..

Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní administratívneho a súdneho spisu, ako aj odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že opakovaná písomná analýza tak napadnutého rozhodnutia žalovaného, ako aj ďalších súvisiacich rozhodnutí by nebola účelná, a preto stotožniac sa v plnom rozsahu s ich rozborom krajským súdom, sa ďalej bude venovať posúdeniu relevancie odvolacích námietok.

Odvolací súd, vychádzajúc z obsahu žaloby a odvolacích námietok, s poukazom tiež na súvisiace rozhodnutia, má za to, že medzi účastníkmi konania vyvstala spornou predovšetkým otázka charakteru **časti M. ulice**, skolaudovanej kolaudačným rozhodnutím zn. OŽP-1174/3/Jč vydaným Mestom Trnava dňa 1. júla 2003, právoplatným dňa 14. júla 2003 (ďalej len ako „kolaudačné rozhodnutie“), konkrétne či táto má charakter miestnej alebo účelovej komunikácie.

Podľa § 1 ods. 2 cestného zákona sa pozemné komunikácie rozdeľujú podľa dopravného významu, určenia a technického vybavenia na

- a) diaľnice,
- b) cesty,

- c) miestne komunikácie,
- d) účelové komunikácie.

Podľa § 1 ods. 3 cestného zákona pozemnú komunikáciu tvorí cestné teleso a jej súčasti. Cestné teleso je ohraničené vonkajšími hranami priekop, rigolov, násypov a zárezov svahov, zárubných a obkladových múrov, pätou oporných múrov a pri miestnych komunikáciách pol metra za zvýšenými obrubami chodníkov alebo zelených pásov.

Cestný zákon v ustanovení v § 1 ods. 2 diferencuje pozemné komunikácie na diaľnice, cesty, **miestne komunikácie a účelové komunikácie**, pričom **pojmem „komunikácia“ nepozná**. Miestnymi komunikáciami sú v súlade s citovaným zákonom všeobecne prístupné a užívané ulice, parkoviská **vo vlastníctve obcí** a verejné priestranstvá, ktoré slúžia miestnej doprave **a sú zaradené do siete miestnych komunikácií**. Na strane druhej **účelové komunikácie**, ktoré sú v zmysle § 3d ods. 4 citovaného zákona vo vlastníctve štátu alebo iných právnických osôb alebo fyzických osôb, **slúžia spojeniu** jednotlivých výrobných závodov alebo jednotlivých objektov a nehnuteľnosti **s ostatnými pozemnými komunikáciami** alebo komunikačným účelom v uzavretých priestoroch alebo objektoch.

Odvolací súd, s prihliadnutím na **Územný plán Mesta Trnava, z decembra 2004**, podľa jeho záväznej časti pod bodom c), ktorý stanovuje verejnoprospešné stavby na úseku doprava konštatuje, že „zákonný charakter“ spornej časti komunikácie, ktorá za daného právneho stavu, **keďže sa nachádza v podielovom spoluvlastníctve fyzických osôb, má práve a iba z tohto dôvodu** skutočne charakter „účelovej komunikácie“, možno **dosiahnuť len aktívnou činnosťou Mesta T.**, ktoré všetkými dostupnými právnymi prostriedkami, vrátane inštitútu vyvlastnenia pozemkov, na ktorých sa nachádza toto teleso (nakoľko pozemná komunikácia nie je stavbou v zmysle Občianskeho práva) podľa § 108 stavebného zákona, má povinnosť zabezpečiť, aby ulica M. bola, tak ako je klasifikovaná v územnom pláne, **miestnou komunikáciou**. Odvolaciemu súdu nedá v tejto súvislosti neuviesť, že je až absurdné, aby tento právny stav nepretržite pretrvával od roku 2003, bez akejkoľvek ingerencie mesta T., ktoré tento stav svojou nečinnosťou, spočívajúcou v neprevzatí stavby v lehote stanovenej v kolaudačnom rozhodnutí, vyvolalo.

Podľa § 37 ods. 1 stavebného zákona **podkladom pre vydanie územného rozhodnutia sú územné plány obcí a zón**. Ak pre územie nebol spracovaný územný plán obce alebo zóny, podkladom na vydanie územného rozhodnutia sú spracované územnoplánovacie podklady podľa § 3 a ostatné existujúce podklady podľa § 7a; inak stavebný úrad obstará v rozsahu nevyhnutnom na vydanie územného rozhodnutia iné podklady, najmä skutočnosti získané vlastným prieskumom alebo zistené pri miestnom zisťovaní.

Podľa § 37 ods. 2 stavebného zákona stavebný úrad v územnom konaní posúdi návrh predovšetkým z hľadiska starostlivosti o životné prostredie a potrieb požadovaného opatrenia v území a jeho dôsledkov; preskúma návrh a jeho súlad

s podkladmi podľa odseku 1 a predchádzajúcimi rozhodnutiami o území, posúdi, či vyhovuje všeobecným technickým požiadavkám na výstavbu a všeobecne technickým požiadavkám na stavby užívané osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu, prípadne predpisom, ktoré ustanovujú hygienické, protipožiarne podmienky, podmienky bezpečnosti práce a technických zariadení, dopravné podmienky, podmienky ochrany prírody, starostlivosti o kultúrne pamiatky, ochrany poľnohospodárskeho pôdneho fondu, lesného pôdneho fondu a pod., pokiaľ posúdenie nepatrí iným orgánom.

Podľa § 37 ods. 3 stavebného zákona stavebný úrad v územnom konaní zabezpečí stanoviská dotknutých orgánov a ich vzájomný súlad a posúdi vyjadrenie účastníkov a ich námietky. Stavebný úrad neprihliadne na námietky a pripomienky, ktoré sú v rozpore so schválenou územnoplánovacou dokumentáciou.

Podľa § 39 stavebného zákona v územnom rozhodnutí vymedzí stavebný úrad územie na navrhovaný účel a určí podmienky, ktorými sa zabezpečia záujmy spoločnosti v území, najmä súlad s cieľmi a zámermi územného plánovania, vecná a časová koordinácia jednotlivých stavieb a iných opatrení v území a predovšetkým starostlivosť o životné prostredie vrátane architektonických a urbanistických hodnôt v území a rozhodne o námietkach účastníkov konania. V rozhodnutí o umiestnení stavby si v odôvodnených prípadoch stavebný úrad môže vyhradiť predloženie podrobnejších podkladov, projektovej dokumentácie alebo jej časti; podľa nich môže dodatočne určiť ďalšie podmienky, ktoré sa musia zahrnúť do stavebného povolenia.

Podľa § 39a ods. 1 stavebného zákona rozhodnutím o umiestnení stavby sa určuje stavebný pozemok, umiestňuje sa stavba na ňom, určujú sa podmienky na umiestnenie stavby, určujú sa požiadavky na obsah projektovej dokumentácie a čas platnosti rozhodnutia. Umiestnenie stavby sa vyznačí v grafickej prílohe územného rozhodnutia.

Podľa § 39a ods. 2 stavebného zákona v podmienkach na umiestnenie stavby sa určia požiadavky

- a) na ochranu prírody a krajiny a na zabezpečenie starostlivosti o životné prostredie,
- b) na zabezpečenie súladu urbanistického riešenia a architektonického riešenia stavby s okolitým životným prostredím, najmä na výškové a polohové umiestnenie stavby vrátane odstupov od hraníc pozemku a od susedných stavieb, na výšku stavby, prístup a užívanie stavieb osobami s obmedzenou schopnosťou pohybu a orientácie, na napojenie na siete technického vybavenia, napojenie na pozemné komunikácie, na podiel zastavanej plochy a nezastavanej plochy zo stavebného pozemku vrátane požiadaviek na úpravu jeho nezastavaných plôch,
- c) vyplývajúce z chránených častí krajiny alebo z ich blízkosti,
- d) vyplývajúce zo stanovísk dotknutých orgánov.

Vyhodnotiac relevanciu námietky, ktorou žalobcovia poukazovali na to, že preukazovanie podmienok následného prechodu/prevodu vlastníctva miestnej

komunikácie do správy a vlastníctva mesta v štádiu územného konania nie je na mieste, stotožniac sa s názorom žalobcov, odvolací súd konštatuje, že už **samotný výrok rozhodnutia o umiestení stavby** dostatočne garantuje charakter navrhovanej komunikácie („Miestna komunikácia – Cesta „B“ MOK 3,75/30“). Táto skutočnosť je podľa názoru odvolacieho súdu postačujúcou zábezpekou dodržania navrhovaného charakteru pozemnej komunikácie pre následné stavebné a kolaudačné konanie. Podmienku preukázania participácie mesta T. formou následného prevodu resp. prechodu vlastníctva miestnej komunikácie do správy a vlastníctva obce, ktorej splnenia sa žalovaný dožaduje, odvolací súd vyhodnotil ako podmienku nesplniteľnú t.j. nemožnú podmienku, argumentujúc tým, že keďže navrhovatelia nedisponujú s výnimkou parciel č. X.X. a č. X.X. vlastníckym ani iným právom vo vzťahu k zostávajúcim pozemkom, nemajú v rámci územného konania v zmysle zásady, že **„nikto nie je oprávnený previesť na iného viac práv, ako sám má“** k dispozícii **právny inštitút**, ktorým by boli spôsobilí túto podmienku splniť. Odvolaciemu súdu na záver, v súvislosti s uvedenou námietkou, odvolávajúc sa na vyššie citované ustanovenia stavebného zákona upravujúce podstatné náležitosti územného rozhodnutia, nedá inak, iba súhlasiť s názorom žalobcov, že skutočne stavebný zákon ani cestný zákon vo svojich ustanoveniach nevyžadujú **ako podmienku vydania územného rozhodnutia** preukázanie hmotnej participácie obce na výstavbe miestnej komunikácie doplniac zároveň, že pokiaľ aj vlastníci pozemkov, na ktorých sa má podľa rozhodnutia o umiestnení stavby vybudovať miestna komunikácia namietali takýto spôsob využitia ich pozemkov, ich výhrady neobstoja, keďže v súlade s územným plánom Mesta Trnava, ako aj so schválenou urbanistickou štúdiou IBV P.P.P.P. I, sa s vybudovaním tejto miestnej komunikácie rátalo a za predpokladu, že k dohode s vlastníkmi pozemkov nedôjde, **bude postup podľa § 108 ods. 1, ods. 2 písm. f/ stavebného zákona v súlade so zákonom.**

Podľa § 3b ods. 1 cestného zákona **o pripájaní pozemných komunikácií, zriaďovaní vjazdov z cesty alebo miestnej komunikácie na susedné nehnuteľnosti, o úpravách alebo zrušení pripojenia pozemných komunikácií a vjazdov z cesty alebo miestnej komunikácie na susedné nehnuteľnosti rozhoduje s ohľadom na ochranu dotknutej pozemnej komunikácie a na bezpečnosť premávky na nej príslušný cestný správny orgán.**

Podľa § 3b ods. 3 cestného zákona ak konanie podľa odseku 1 súvisí s umiestnením stavby alebo využitím územia, o ktorom rozhoduje stavebný úrad v územnom konaní, **je konanie podľa odseku 1 súčasťou územného konania.** Cestný správny orgán má v územnom konaní postavenie dotknutého orgánu, ktorý v konaní uplatňuje svoju pôsobnosť pri ochrane pozemnej komunikácie záväzným stanoviskom. Na vydanie záväzného stanoviska sa nevzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Z vyššie citovaných ustanovení cestného zákona jednoznačne vyplýva, že o pripájaní pozemných komunikácií, tak miestnej k účelovej, ako aj účelovej k miestnej, rozhoduje **príslušný cestný správny orgán iba s poukazom na ochranu dotknutej pozemnej komunikácie a na bezpečnosť premávky na nej**, a preto sa

odvolací súd nestotožňuje s názorom prvostupňového súdu, že na pripojenie navrhovanej miestnej komunikácie na komunikáciu účelovú je potrebný súhlas vlastníkov tejto komunikácie.

V súvislosti s námietkou žalobcov, ktorou poukazovali na vadnosť kolaudačného rozhodnutia, odvolací súd súladne s názorom prvostupňového súdu uvádza, že kolaudačné rozhodnutie, ktorého preskúmania sa žalobcovia dožadujú, nemôže byť predmetom preskúmania v tomto konaní. Publikované rozhodnutia, na ktoré sa žalobcovia odvolávajú, správne uvádzajú, že na vady rozhodnutia spôsobujúce nulitu rozhodnutia sa prihliada ex offo, avšak v danom prípade žalobcami vytýkané vady kolaudačného rozhodnutia by síce spôsobovali nezákonnosť tohto rozhodnutia, nie však jeho nulitu. Nulitným (ničotným) aktom je správny akt vydaný tzv. absolútne vecne nepríslušným správnym orgánom, z ktorého nevznikajú žiadne právne následky. V prípade namietaného kolaudačného rozhodnutia o takýto nulitný správny akt nešlo, keďže rozhodnutie bolo vydané príslušným správnym orgánom v riadnom konaní a na jeho preskúmanie, tak ako to správne konštatoval krajský súd, súd v tomto konaní nemá právomoc.

Podľa § 65 ods. 2 správneho poriadku správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

Podľa § 140a ods. 3 stavebného zákona dotknuté orgány v konaniach podľa tohto zákona chránia záujmy uvedené v § 126 ods. 1 v rámci svojej pôsobnosti najmä tým, že majú právo nazerat' do spisov, podávať záväzné stanoviská podľa § 140b, zúčastňovať sa na ústnom pojednávaní a miestnej obhliadke a vykonávať so stavebným úradom spoločné úkony podľa tohto zákona.

Podľa § 140b ods. 1 stavebného zákona **záväzné stanovisko** je na účely konaní podľa tohto zákona stanovisko, vyjadrenie, súhlas alebo iný správny úkon dotknutého orgánu, uplatňujúceho záujmy chránené osobitnými predpismi, ktorý je ako záväzné stanovisko upravený v osobitnom predpise. Obsah záväzného stanoviska je pre správny orgán v konaní podľa tohto zákona záväzný a bez zosúladenia záväzného stanoviska s inými záväznými stanoviskami nemôže rozhodnúť vo veci.

Podľa § 140b ods. 2 stavebného zákona dotknutý orgán je oprávnený uplatňovať požiadavky v rozsahu svojej pôsobnosti ustanovenej osobitným predpisom. **Vo svojom záväznom stanovisku je povinný vždy uviesť ustanovenie osobitného predpisu, na základe ktorého uplatňuje svoju pôsobnosť, a údaj, či týmto záväzným stanoviskom zároveň nahrádza stanovisko pre konanie nasledujúce podľa tohto zákona.**

Inštitút preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania predstavuje ďalší mimoriadny opravný prostriedok. Na rozdiel však od obnovy konania účelom preskúmania rozhodnutia mimo odvolacieho konania je odstrániť **právne omyly**.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s povahou tohto mimoriadneho opravného prostriedku upriamuje pozornosť na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sž/31/2002, v ktorom sa konštatuje, že „...Zmysel *správneho konania a dôležitosť dodržania procedurálnych pravidiel, ktoré tvoria jeho súčasť, je daná predmetom konania. Teda správne konanie – procedúra výlučne sleduje, aby bola zaistená správna aplikácia hmotného práva, aby rozhodnutie vo veci, ktorým sa zakladajú, menia alebo zrušujú konkrétne práva a povinnosti, bolo v súlade s hmotným právom. Zrušenie alebo zmena právoplatných rozhodnutí na základe mimoriadnych opravných prostriedkov (aj preskúmaním podľa § 65 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. správneho poriadku) takto prichádza do úvahy len za situácie, ak sa v konaní (o mimoriadnom opravnom prostriedku) preukáže, že rozhodnutie je v rozpore s hmotným právom. Teda inštitút mimoriadnych opravných prostriedkov pri rešpektovaní stability práv priznaných právoplatným rozhodnutím nie je určený na odstraňovanie procesných väd a nedostatkov, ktoré nemali vplyv na zákonnosť rozhodnutia z hľadiska hmotného práva. Či je právoplatné rozhodnutie v rozpore s hmotným právom, musí byť zistené nepochybným spôsobom pred jeho zrušením. To predstavuje potrebu objasniť všetky okolnosti rozhodné pre posúdenie veci, t.j. zabezpečiť potrebné skutkové zistenia a tiež stanoviská účastníkov k týmto zisteniam, ako aj orgánu, ktorý preskúmané rozhodnutie vydal. Tento proces nemožno zrušením rozhodnutia posunúť do pôvodného konania a až tam zisťovať, či skutočne došlo alebo nedošlo k porušeniu zákona, a ak áno, či verejný záujem prevyšuje nad záujmom dobromyseľne nadobudnutých práv účastníka (prípadne § 65 ods. 3 správneho poriadku).“*

V intenciách citovaného rozsudku, najvyšší súd k spornému stanovisku k návrhu riešenia prepojovacej komunikácie vydanému Mestom Trnava, Mestským úradom v Trnave, odborom územného rozvoja a koncepcií, úsek dopravy a CH dňa **14. júna 2007** uvádza, že toto skutočne nespĺňa zákonné náležitosti vymienené v § 140b stavebného zákona, pretože v ňom absentuje ustanovenie osobitného predpisu, na základe ktorého uplatnil cestný správny orgán svoju pôsobnosť a taktiež v ňom chýba aj jednoznačný údaj o tom, či týmto stanoviskom nahrádza stanovisko pre konanie nasledujúce podľa stavebného zákona, **naviac toto bolo vydané pred podaním samotného návrhu na vydanie rozhodnutia o umiestnení stavby, t.j. pred 21. januárom 2008, z ktorých skutočností jednoznačne vyplýva, že nemôže mať charakter záväzného stanoviska dotknutého orgánu. Napriek však všetkým týmto skutočnostiam**, odvolací súd v záujme rešpektovania stability práv priznaných právoplatným rozhodnutím o umiestnení stavby, na tieto neprihliada, keďže ide o procesné vady a nedostatky, **nemajúce vplyv na zákonnosť rozhodnutia z hľadiska hmotného práva** zdôrazniac, že v mimo odvolacom konaní sa preskúmané rozhodnutie nezrušuje preto, aby sa tieto procesné nedostatky, zavinené správnym orgánom, na ujmu účastníkov správneho konania odstránili.

Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie o umiestnení stavby nevykazovalo, z hľadiska hmotného práva, taký zákonný deficit, ktorý by bol dôvodom na jeho zrušenie zdôrazniac zároveň, že žalobcovia svojím konaním nijakým spôsobom nezavinili stav namietaný žalovaným a svoje práva nadobudli dobromyseľne.

Z vyššie uvedených dôvodov, nevyhodnotil odvolací súd **dôvody**, ktoré boli príčinou zrušenia rozhodnutia Mesta Trnava č. OSaŽP/24222-15305/08/Jč zo dňa 20. marca 2008 o umiestnení stavby „Miestna komunikácia – Cesta „B“ MOK 3 75/30“ na pozemkoch parc. č. X.X., X.X., X.X., X.X., X.X., X.X. v katastrálnom území T., mimo odvolacieho konania, **za odporujúce hmotnému právu**, a preto majú za to, že v záhlaví uvedené rozhodnutie žalovaného, ako aj rozhodnutie krajského stavebného úradu č. KSÚ-OSP-2009/00992/Pr KSÚ-OSP-2010/00151/P1 zo dňa 17. marca 2010 nie sú v súlade so zákonom, napadnutý rozsudok podľa § 250ja ods. 3 vety prvej OSP zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného č.: MVRR-2010-19452/35146-2:530/Kr zo dňa 28. júna 2010, ako aj rozhodnutie krajského stavebného úradu č. KSÚ-OSP-2009/00992/Pr KSÚ-OSP-2010/00151/P1 zo dňa 17. marca 2010 a vec vrátil žalovanému správne orgánu na ďalšie konanie.

Podľa § 250ja ods. 4 OSP súd prvého stupňa aj správny orgán sú viazané právnym názorom odvolacieho súdu, ak bolo rozhodnutie zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 2 OSP a § 250c ods. 1 vety prvej OSP a v odvolacom konaní úspešným žalobcom priznal náhradu trov konania v celkovej výške 853,93 € zloženú z trov konania na súde prvého stupňa a z trov odvolacieho konania. Trovy prvostupňového konania v sume 565,97 € pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku v sume 66 € a z náhrady trov právneho zastúpenia v sume 499,97 €, a to za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2010 (prevzatie vecí dňa 26.8.2010 a podanie žaloby dňa 2.9.2010) á 177,56 € (§ 11 ods. 4 v spojení s § 13 ods. 2 Vyhlášky Ministerstva spravodlivosti SR č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov), režijný paušál á 7,21 € (§ 16 ods. 3 citovanej vyhlášky), za jeden úkon právnej služby uskutočnený v roku 2011 (účasť na pojednávaní, pri ktorom sa iba vyhlásilo rozhodnutie) 44,39 € (§ 14 ods. 5 písm. b/ citovanej vyhlášky), režijný paušál v sume 7,41 €, náhrada za stratu času 4 polhodiny á 12,35 €; cestovné osobným motorovým vozidlom Mitsubishi Lancer, EVČ: T.xx, na trase Trnava/Bratislava a späť v sume 29,23 €. Trovy odvolacieho konania v sume 287,96 € pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku v sume 66 € a z náhrady trov odvolacieho konania v sume 287,96 €, a to za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 (podanie odvolania zo dňa 5.4.2011) vo výške 177,56 €, režijný paušál 7,41 €, t.j. spolu 184,97 € + 20 % DPH v sume 36,99 €. Priznané trovy konania je žalovaný povinný zaplatiť k rukám právnej zástupkyňi žalobcov, v lehote troch dní (§ 149 ods. 1 OSP). Odvolací súd v súvislosti s uplatnenými trovami konania považuje za potrebné uviesť, že viazaný návrhom žalobcov, nemohol priznať náhradu trov konania v zákonnej výške, keď v roku 2010 prislúchala žalobcom za jednotlivé úkony právnej služby podľa § 11 ods. 4 v spojení s § 13 ods. 2 citovanej vyhlášky, odmena

vo výške 180,35 € (50 % zo sumy 120,23 € je 60,12 €) a v roku 2011 odmena vo výške 185,25 € (50 % zo sumy 123,50 € je 61,75 €), avšak pretože si žalobcovia uplatnili odmenu vo výške 177,56 €, odvolací súd im takto uplatnenú odmenu priznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 23. novembra 2011

JUDr. Jozef H a r g a š, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth